

בס"ד
גלין תתתק"צ

השבת fe

רזי נחמן

לזכרון נצח מורינו רבי ישראל בער אודסר, זצ"ל

סיפור השבוע

חיי מוהר"ן - סיפורים חרשים

עם מעשה במלך אחד שבנה לעצמו פלטין וקרא לשני אנשים רצוה אותם שיצירו את הפלטין שלו וחלק להם את הפלטין לשני חלקים. הינו שמחצה הפלטין יהיה מטל על האחד לצירו, ומחצה השני יהיה מטל על השני לצירו. וקבע להם זמן שעד אותו הזמן מחיבים הם לצירו, והלכו להם אלו השני אנשים.

והלך אחד מהם ויגע וטרח מאד ולמד עצמו זאת האמנות של ציור וכיור היטב היטב עד שצייר את חלקו שהיה מטל עליו בציור יפה ונפלא מאד. וצייר שם חיות ועופות וכיוצא בזה בציורים נפלאים ונאים מאד.

והשני לא שם אל לבו גזרת המלך ולא עסק בזה כלל.

וכאשר הגיע סמוך לזמן המגבל שהיו צריכין לגמר מלאכתם, הנה הראשון כבר גמר מלאכתו ואמנתו בחלקו בציור נאה ונפלא מאד. וזה השני התחיל להסתכל על עצמו מה זאת עשה שכלה הזמן בהבל וריק ולא חש לגורא דמלכא. והתחיל לחשב מחשבות מה לעשות, כי בנדאי באלו הימים המועטים הסמוכים לזמן המגבל אי אפשר לתקן עוד ללמד לעצמו ולעשות אמנות הציור, לציר חלקו בזה הזמן המועט, כי היה סמוך מאד למועד הקבוע להם.

ונתישב בדעתו והלך והטיח כל חלקו במשיחת סמנין (שקורין פאקיסט נסוג צבע) ועשה פאקיסט שחור על כל חלקו. והפאקיסט היה כמו אספקלריא ממש, שהיו יכולין להתראות בו כמו באספקלריא ממש, והלך ותלה ...

(ההמשך מעבר לדף)

שיחו לפני השם יתברך כמו השופך מים, אפלו אם נדמה לו שהוא בלי שכל וכלי פונה הראוי, אף על פי כן את כל אשר עם לבבו ישפך שיחו לפני השם יתברך, בבחינת שפכי כמים לבך נכח פני ה', זה יקר מאד בעיני השם יתברך, ועל ידי זה יזכה לשוב ולהתקרב אליו יתברך, כי לא בזה ולא שקץ ענות עני וכו', מכלל שראוי לבזותו.

אך רחמי יתברך רבים מאד ואינו מבזהו והכלל שבזה תלוי עקר תקון התשובה לכלי לאש את עצמו אפלו בדלי דלות, רק אף על פי כן יתגבר את עצמו בכל מה שיוכל, שזה בחינת קרבן עני. ועצם החסד הזה מתגלה בכל דור ודור, על ידי הצדיקים הגדולים שממשיכין בחינת התנוצצות משיח, שעושה עצמו תמיד עני ואביון, בחינת עני ורוכב על החמור, והוא עוסק לתקן ולהושיע לכל העניים בבחינת יחוס על דל ואביון וכו'.

ובאמת אי אפשר לגלות בפירוש כלל עד היכן רחמי ורבי סליחתו מגיע, רק כל אחד צריך להבין מעצמו שיחוס על עצמו תמיד, ואל יתיאש מן הרחמים לעולם, ואפלו אם תפלת העני הזה שבא בדלי דלות ושפלות ורבי פגמים כל כך, וגם מעט התפלה הזאת בעצמה גם כן אינה בשלימות, ומערכת בפסלת ובמחשבות מקלקלות הרבה, שבנדאי אינה ראויה לעלות חסד ושלום, אף על פי כן רבים רחמי יתברך כל כך, עד שאפלו איך שהוא הקדוש ברוך הוא מרחם עליו ומקבלה, מאחר שמרגיש עניוהו ומתגבר להתפלל ולשיח איך שהוא יכול, מתוך מרירות דמרירות עניוהו ותלחתו.

לא עוד אלא שתפלה זאת מגיע תקונה דיקא עד אין קץ מסוף העולם ועד סופו. וכל זה מרמז בדברי רבותינו ז"ל, שהפליגו כל כך במעלת קרבן העני, כמבאר הכל בפנים. (הלכות תפלת המנחה ז' - אותיות מ מ"א מ"ב מ"ד לפי אוצר היראה - תשובה, י"ט)

ויקרא

* מתוך ספר לקוטי הלכות *

בא ונפש פי תקריב קרבן מנחה

עקר התשובה היא בחינת קרבן מנחה, בחינת קרבן עני בחינת תפלה לעני, דהינו שיבטל אאותו לגמרי וידע שפלתו באמת. וכל ידיעת והרגשת שפלותו וקטנותו, ופגמיו המרבים לא יהיה לרעה חסד ושלום, הינו שלא יתרחק על ידי זה ביותר, רק יבטח בחסדי ה' שיש תקוה גם אליו, שיוכלין לזכות להתקרב להשם יתברך מכל מקום שהוא, על ידי בחינת קרבן עני, שהוא אף על פי שאינו יכול להביא פר ואיל וכבש וכו', אף על פי כן מצא

לו הקדוש ברוך הוא תקנה, שביא עשירית האיפה קמח והיא חביבה מאד בעיני השם יתברך, ונאמר בה ריח ניחח, ומעלה עליו הכתוב כאלו נפשו הוא מקריב.

ובזה רמז לנו השם יתברך שרחמי לא כלים לעולם, שאפלו אם אין האדם יכול לשוב בתשובה כראוי לו לפי מעשיו, כמו בעלי תשובה הקדמונים שהתענו וסגפו את עצמם הרבה, אף על פי כן חלילה למנע מחמת זה מתשובה, כי גם נקדה אחת של תשובה יקר מאד בעיני ה', כי היא בחינת קרבן עני ודל, שיקר מאד בעיני השם יתברך.

ועקר הקרבן עתה הוא תפלה, שזה עקר התשובה, כמו שנאמר: קחו עמכם דברים ושובו וכו', וכמאמר רבותינו ז"ל איני מבקש מכם אלא דברים. ועקר חשיבות התפלה אצל השם יתברך היא גם כן תפלת עני כמבאר בזהר הקדוש, כי כשאדם מרגיש עניוהו ושפלותו בגשמות וברוחניות, ושופך שיחו לפני השם יתברך בבחינת תפלה לעני כי יעטף ולפני ה' ישפך שיחו, שישפך

כל מה שמתגדל ומתפאר שם הצדיק יותר מתגדל ומתפאר שם השם יתברך ביותר. (ק"מ ב' 10)

טוב להגיד ולשיר נ נח נחמן מאומן לזכות לכל הישועות

לראות באב"י הנחל

= בענין הפתק (חלק ד') =

אחד מהחברים שוחח פעם עם אחד מענני רבנו הקדוש והפתק ששלח וכו', והלה התחזק באמונת חכמים, אמנם אחר-כך אנשים דברו אתו והרחיקו אותו מהדרך הזה, וכשהחבר המקרב לר' ישראל דבר ממנו לפני ר' ישראל, אמר לו שיעזב אותו, והוא טען לפני ר' ישראל שיש לו רחמנות עליו, שהוא אנוס, כי אנשים השפיעו עליו לא לטובה, תהה ר' ישראל: "רחמנותו! בשאיש זקן שעבד השם אומר שקבל פתק - מאמינים לו!"

ונשמע מאחר ששמע מר' ישראל שאמר, שאיש זקן שעבד השם כל חייו, לא משקר עם התיבת ניר.

ותבחר האמת, כי מי שצוחק או חולק על הפתק, אינו אלא צוחק על רבנו ששלח הפתק. ואם תגיד מה מודיע לי הפתק - תבחן אם דרך רבנו הוא לבחור בו למנהיג היחיד של הדור, למצא דרכו בעסק ספריו, להפיץ אותם דוקא, ולהבין מי הוא ממשיך דרכו האמתית בדורנו, או לבחור ברבוי מפרסמים המלאים בהתנשאות על העם, כבוד ונחשיבות ועצות והתהגה לא כמו שפתוב בספרים, שהשם יתברך לא פתח אותם לרועה.

לאחר שאמר ר' ישראל שבפתק כלול כל התורה, הצביע על אחד מהחברים שהיה רגיל להגיד הפתק בכל פעם, ואמר שהוא גאון, כי הוא מפר הפתק בעל פה!..

(אדר תשנ"א - מאת שערים)

שושנת יעקב צהלה ושמחה,
בראותם יחד תכלת מרדכי:
תשועתם היית לנצח, ותקותם
בכל דור ודור:
להודיע שכל קוץ לא יבשו,
ולא יכלמו לנצח כל החוסים בך:

... ותלה וילון לפני חלקו להפסיק בין חלקו ובין חלקו חברו.

ויהי כי הגיע מועד הקבוע שקבע להם המלך הלך המלך לראות תבנית מלאכתם אשר עשו באלו הימים. וראה חלק הראשון שהוא מציר בציורים נאים ונפלאים מאד ומצירים שם בחלקו צפרים וכו' בדרכים ונפלאים מאד.

וחלק השני היה תלוי בילון וחשך תחתיו ואין רואין שם מאומה. ועמד השני ופרש את הילון והזריח השמש ובאו והאירו כל הציורים הנפלאים כלם בחלקו מהמת שהיה שם הפאקיסט שהיה מאיר כמו אספקלריא. על-כן כל הצפרים המצויין בחלק הראשון ושאר כל הציורים הנפלאים כלם נראו בתוך חלקו וכל מה שראה המלך בחלק הראשון ראה גם-כן בחלקו של זה.

ונוסף לזה שגם כל הכלים הנפלאים וכל הקרינצין (נהיטים) וכיוצא שהכניס המלך לתוך הפלטיין כלם נראו גם-כן בחלק השני. וכן כל מה שירצה המלך להכניס עוד כלים נפלאים לתוך הפלטיין יהיו כלם נראים בחלקו של השני, והוטב הדבר לפני המלך וכו'. (ויותר מזה איני זוכר) כל זה שמעתי מפיו הקדוש בעצמי:

אמר המועתיק שמעתי מאנשי שלומנו המעשה שרבנו וצ"ל היה פעם אחת בתענית אסתר בקאמיניץ ונכנס להשוחט ובודק ויבקש ממנו שרוצה ללון אצלו. והוא מרב טרדתו בשחיתת העופות והכנה לפורים דחה אותו ואמר אין מקום אצלי, והלך רבנו ויל מאתו. ובזילה קדם קריאת המגלה והפעל קורא היה השוחט ובודק הציל הביט על האנשים שבאו לשמע המגלה שיקח מהם מעות מגלה, ראה את רבנו ויל עומד ומביט באה מגלה, והוטב בעיניו מהות רבנו ויל והתחרט מאד על שלא מלא בקשתו להתאכסן אצלו. והסכים תכף בלבו שאחר קריאת המגלה יקח אותו לביתו. אבל תכף אחר קריאת המגלה יצא רבנו ויל ולא ראה אותו עוד. והיה להשוחט ובודק יסורים גדולים, ולא היה יכול לילך לביתו מחמת גדול הצער. ולקח שני בני הנעורים והלך לחפש אותו וחפשו אצל כל בעלי מלון והכנסת אורחים ולא מצאו אותו ורבנו ויל הלך לאתה איש קמצין ואמר לו שיתאכסן אצלו ובשביל זה הוא מבטיחו עשירות, ונכנס מאד בלבו וקבל עליו תכף (אף שלא היה רבו בכך) כי אור רבנו ויל התנוצץ במחו כאלו ראה העשירות בעיניו ממש וכו'. ושלח את בתו בכל פעם להביא מרקחת ומשקה לכבוד האורח. והשוחט ובודק הציל ראה את הבתולה הציל הולכת בכמה פעמים כציל ושאל אותה מה זאת אצלכם וכו' וספרה לו. והלך תכף עם הבני הנעורים לשם ונכנסו, והם עמדו בחוץ ואמר רבנו וצ"ל שיכנסו גם הם ונכנסו. והוכיח אותו רבנו ויל ואמר לו: "היתכן איך לוקחים איש זקן ומרימים את זקנו ושוחטין אותו בסכין פגום? ואמר "מדוע בסכין פגום", ואמר רבנו ויל שהוא ישאר פה, ושלחו את הבני הנעורים להביא את הסכין וכן הוה. שהסכין היה פגום. ונתעלף והעיריהו ואמר לו רבנו ויל שישע אצלו על ראש השנה. ועבר זמן רב ולא נסע עד שנחלה וקבל על עצמו שבשיבריא יסע, וכן גם אחר כך לא קים עד שאשתו הכריחהו ונסעה עמו, ורבנו ויל ציה עליו שיהיה לו ויהי דברים וכו' וכמדומה שהכרח להתפטר מחוקת שחיתו:

שבת שלום ופורים שמח